

Jos minusta kirjoitettaisiin tarina. Se pitäisi aloittaa kertomalla kuinka paljon pidän tarinoista. Tarinat on se mikä pitää minut onnellisina. Aluksi ne olivat tarinat prinsessoista, sammakoista, peikoista. Ne olivat yksinkertaisia pieniä tarinoita, satuja, joista ymmärsin sen verran minkä lapsenmieli ymmärtää. Ja minkä lapsenmieli sinne lisää. Se oli äitini joka johdatti minut tarinoiden ääreen. Hän johdatti niiden luo intuitiivisesti, äidin vaiston avulla, sillä se oli sitä mitä mieleni tarvitsi. Sillä mieleni harhaili jo. Se haki paikkoja minne paeta, se uppoutui pilvien kuvioihin, Se haki turvaa, joten se pakeni metsän heinikkoihin, suonsilmiin ja puitten runkoa pitkin latvoihin. Se heittäytyi tuulen mukaan, heittelehti sen mukana järven aallokoihin, mutta pysähtyi ennen pääsyä ulapalle, sillä tuntematon ja järven syvyys pelotti. Hiljalleen se palasi kehooni, joka istui laiturilla järven rannalla. Kyllä, äitini se minut kirjastoon vei. Siellä minä valitsin kirjoja mukaan, joka kerta enemmän ja enemmän, kunnes äitini joutui määräämään minulle määrän minkä sain enintään ottaa mukaan. 10 kirjaa. Livautin aina muutaman ohuen kirjan mukaan. Pyysin joka ilta aina äidiltäni ja isältäni, että he kertoisivat minulle tarinan. Joskus sain ne taivuteltua siihen, usein he valittivat minulle väsymystään ja näin jälkikäteen tiedän heidän olleen liian kireitä antaakseen mielikuvituksensa lentää tyttärensä iloksi. Heillä oli aikuisten murheita. "Sinulla on näkemisen taika." Ehkä joku niin joskus minulle sanoi. Sinä näet ja se on mitä tärkeintä. "Sinä uskot. Pidä siitä kiinni. Oi pidä siitä kiinni." Kunpa joku olisi sanonut tämän minulle.